ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Το **Σάββατο 19 Σεπτέμβρη 2020** πραγματοποιήθηκε με επιτυχία στο Βόλο εκδήλωση που διοργανώθηκε από τον **Συντονισμό Συλλογικοτήτων Βόλου** ο οποίος δίνει με συνέπεια μάχες για την περιφρούρηση της υγείας του λαού και την περιβαλλοντική προστασία της ευρύτερης περιοχής της πόλης που επιβουλεύεται η καπιταλιστική "ανάπτυξη" που απεργάζονται η δημοτική αρχή, η LAFARGE και το κεφάλαιο.

Η εκδήλωση είχε τίτλο: **«Κρίση, περιβάλλον, καταστολή. Το μέλλον και η προοπτική των αγώνων για γη και ελευθερία».** Μπορείτε να διαβάσετε στη συνέχεια την εισήγηση που έκανε μέλος του Συντονισμού Συλλογικοτήτων στην εκδήλωση.

Στην εισήγηση τονίζεται ότι η διελκυστίνδα που διεξάγεται στο Βόλο έχει πλέον αναδειχθεί σε ζήτημα ζωής και θανάτου, τόσο για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα και την κοινωνική πλειοψηφία αφενός, όσο και για το κεφάλαιο αφετέρου. Αναλύονται οι πλευρές του αγώνα που διεξάγεται ενώ στο τέλος κλείνει με αναφορά στον Βασίλη Μάγγο και το ιστορικό σύνθημα: *"Ένας στο χώμα, χιλιάδες στον αγώνα!"*.

Δείτε το πλήρες κείμενο της εισήγησης:

Σύντροφοι-σσες, συναγωνιστές, συναγωνιστές-στριες, σαν **Συντονισμός Συλλογικοτήτων Βόλου** σας καλωσορίζουμε στις σημερινές εκδηλώσεις μας και στην συζήτηση με τίτλο:

«Κρίση, περιβάλλον, καταστολή. Το μέλλον και η προοπτική των αγώνων για γη και ελευθερία».

Αν αυτή η εκδήλωση γίνονταν πριν την έξαρση της επιδημίας και της οικονομικής κρίσης που εκδηλώθηκε θα έλεγε κανείς ότι προσπαθούμε με μία βουλησιαρχία που μας διακατέχει πολλές φορές να συνδέσουμε μεταξύ τους πράγματα ασύνδετα, ή ακόμη και αν συνδέονται, στην πραγματική ζωή δεν εμφανίζονται με τον ενιαίο τρόπο που τα αναλύουμε.

Να όμως που η προσπάθεια συντονισμού των περιβαλλοντικών κινημάτων σε όλη την Ελλάδα που ξεκινήσαμε τον Δεκέμβρη, με τον στίγμα της βαθύτερης ενοποίησης του κινήματος ενάντια στις επιπτώσεις την καπιταλιστικής ανάπτυξης στην χώρα δικαιώθηκε για την πολιτική της στόχευση.

Μόλις οκτώ μήνες μετά, αυτό που τα προηγούμενα χρόνια ήταν απλά μία αντιπεριβαλλοντική τεχνική που έπρεπε να πείσουμε τους αρμόδιους με επιστημονικά επιχειρήματα ότι επιβαρύνει την υγεία στην πόλη, τελικά αποδείχτηκε **ζήτημα ζωής και θανάτου.**

Ζήτημα ζωής και θανάτου για τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα καθώς η αέρια ρύπανση και τα υποπροϊόντα της ατελούς καύσης σκουπιδιών επιδεινώνουν σε τέτοιο βαθμό την υγεία του πληθυσμού σε σημείο που **ο Βόλος ξεχωρίζει για τα ποσοστά παιδικού καρκίνου και καρδιοεγκεφαλικών παθήσεων.** Η αέρια ρύπανση μετά και την έξαρση την πανδημίας του κορωνοϊού έχει χαρακτηριστεί, μαζί με τις διατροφικές συνήθειες, και την επάρκεια της υγειονομικής περίθαλψης, κορυφαίος παράγοντας που επιδρά στα ποσοστά θνητότητας.

Ζήτημα ζωής και θανάτου επίσης για τα κοινωνική πλειοψηφία διότι η καύση σκουπιδιών αποτελεί πλευρά της ευρύτερης υποτίμησης της εργατικής δύναμης που ζει πλειοψηφικά στις πόλεις, καθώς οι μεγάλες ενεργοβόρες επιχειρήσεις δεν αναλαμβάνουν το περιβαλλοντικό και υγειονομικό κόστος λειτουργίας τους μέσα σε αυτές, πλάι και στην άμεση υποτίμηση μέσα από μειώσεις μισθών, απολύσεις, ελαστικές σχέσεις εργασίας όπως η επέκταση των εργολαβικών εργαζομένων.

Η καύση σκουπιδιών όμως αποτελεί **ζήτημα ζωής και θανάτου και για το κεφάλαιο.**

Διότι η βαθιά κρίση δεν ξεπερνιέται απλά με την ποσοτική αύξηση των κερδών αλλά απαιτεί αλλαγή όλων των όρων παραγωγής και κατανάλωσης. Απαιτεί νέο καταστροφικό γύρο κερδοφορίας πάνω στα συντρίμμια καταργημένων δικαιωμάτων, κατεστραμμένων ζωών. Το σκουπίδι στο σημείο που από **απόβλητο** γίνεται **καύσιμο** αποκτά αξία τέτοια που πλέον για την κυρίαρχη πολιτική δεν αποτελεί στόχο η μείωση των αστικών αποβλήτων, η αλλαγή των καταναλωτικών συνηθειών, ο περιορισμός της συσκευασίας και η ενίσχυση των τοπικών και περιφερειακών παραγωγών έναντι της αντιπεριβαλλοντικής και ανθυγιεινής δραστηριότητας των πολυεθνικών μονοπωλίων στον αγροτοδιατροφικό τομέα.

Έτσι **ο κύκλος από προβληματικός ξαφνικά γίνεται ενάρετος.** Καταναλώνουμε χαμηλής διατροφικής αξίας προϊόντα, με μπόλικη διαφήμιση σε χαρτί και νάιλον, πετάμε περισσότερα σκουπίδια, κερδίζουμε πλέον και από αυτά. Αυτό είναι το περιεχόμενο της *«κυκλικής οικονομίας».* Η υπερθέρμανση του πλανήτη όμως και το πέρασμα ιών από την άγρια φύση στον άνθρωπο δείχνει ότι τα όρια έχουν ξεπεραστεί. Ποιος θα πληρώσει το κόστος; Πώς θα μπλοκάρουμε αυτή την καταστροφή; Είναι κι αυτό κομμάτι **της ατομικής ευθύνης του καθενός** όπως τελευταία συνηθίζεται να λέγεται;

Ο **Συντονισμός Συλλογικοτήτων** είναι γέννημα θρέμμα του κινήματος απέναντι στην ΑΓΕΤ. Γεννήθηκε όμως, ας μας επιτραπεί να πούμε, για να διχάσει το κίνημα όπως ήταν συγκροτημένο το προηγούμενο διάστημα και να το ενώσει σε νέα βάση.

Πρώτον αναδείξαμε τον **ταξικό πυρήνα** της προώθησης της καύσης σκουπιδιών. Υπάρχουν κοινωνικά συμφέροντα, μικρό και μεγάλο κεφάλαιο στην πόλη, που έχει συνδέσει την μοίρα του με αυτή την επιλογή. Η Lafarge με το κύρος και το μέγεθος που έχει ουσιαστικά έχει ανακηρυχθεί τοποτηρητής για την πόλη. Τοπικό κράτος, εργοστασιάρχες και λοιποί παρατρεχάμενοι απεργάζονται το πώς θα αντλήσουν κονδύλια από την ΕΕ για την κατασκευή εργοστασίου κατασκευής RDF. Η λογική *«όλοι αναπνέουμε τον ίδιο αέρα»* και ότι μπορεί να υπάρξει λύση χωρίς σύγκρουση, που εκφράζει ένα μεγάλο τόξο δυνάμεων στο κίνημα, χρεοκόπησε παταγωδώς.

Αναδείξαμε επίσης την ενότητα του αστικού πολιτικού συστήματος στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των πολυεθνικών. Αν δεν υπήρχε η **αδειοδότηση από τις κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ στην ΑΓΕΤ να καίει σκουπίδια** δεν θα υπήρχε ζήτηση για το καύσιμο και άρα για την ανάγκη κατασκευής εργοστασίου του νέου καυσίμου. Απλά είναι τα πράγματα. Ανέδειξε επίσης την πραγματική διάσταση των μνημονιακών δεσμεύσεων που **από κοινού ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ ψήφισαν το 2015.** Η καύση σκουπιδιών δεν ήταν τελικά ιδιαιτερότητα της πόλης και ενός διεφθαρμένου δημάρχου.

Τρίτον αναδείξαμε τον πραγματικό χαρακτήρα του τοπικού κράτους. Ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί, επιχειρηματικές συμπράξεις και lobbying για συγκεκριμένα συμφέροντα, αποτελούν την νέα «συνταγματική τάξη» για την πάλαι ποτέ *τοπική αυτοδιοίκηση.* Δήμαρχοι και περιφερειάρχες διαγωνίζονται στο ποιος θα αντλήσει περισσότερη κοινοτική χρηματοδότηση. Μόνο που αυτή δεν έρχεται χωρίς όρους. **Όπου ακούμε ΕΣΠΑ κακά μαντάτα έρχονται.** Απαιτείται αναζήτηση νέων ανεξάρτητων μορφών επιβολής της θέλησης και έκφρασης των τοπικών κοινωνιών.

Τέταρτον αναδείξαμε τον αντιδημοκρατικό και πολεμικό χαρακτήρα που έχουν οι πολυδιαφημισμένες επενδύσεις. Αλήθεια πιστεύει κανείς ότι η LAFARGE συγκροτεί δεσμούς με πολύ διαφορετικούς όρους από το τρόπο που δραστηριοποιήθηκε στην Συρία που συνεργαζόταν με κάθε σκοταδιστική οργάνωση; Εγκληματική δράση, απειλές, ξύλο, εκβιασμοί και θάνατος. Όταν ο Αχιλλέας Μπέος ζητούσε την βοήθεια του Χρυσοχοΐδη τι άλλο μπορούσαμε να περιμένουμε από το να επιχειρεί η αστυνομία μέσα από το εργοστάσιο σαν ιδιωτικός στρατός, να πολιορκεί τον κόσμο και να οδηγεί τον Βασίλη Μάγγο στον θάνατο;

Το μήνυμα είναι σαφές:

> «Ανοίξατε τους ασκούς του Αιόλου, τα βάλατε με τους ρυπαντές και όχι απλά με την καύση, απαιτήσατε να έχετε λόγο για το ποιος και πώς θα δραστηριοποιείται στην πόλη; Αυτό σημαίνει πόλεμος.»

Άλλωστε η πολιτική του Χρυσοχοΐδη δεν είναι απλά ακροδεξιάς έμπνευσης χειρισμοί αλλά αποτελούν μέρος του δόγματος *«Άμυνας και Ασφάλειας»* υπέρ των επιχειρηματικών κερδών που έχει υπηρετηθεί από όλους τα τελευταία χρόνια. Οι αστυνομικοί που βαράνε στους δρόμους έχουν περάσει ουκ ολίγες φορές από ασκήσεις υπό ΝΑΤΟϊκή εποπτεία για την πάταξη του «εχθρού λαού».

Και για να λέμε την αλήθεια σε αυτή την μικρή πόλη που ζούμε. Όταν το 2015 διακεκριμένα μέλη της **Επιτροπής Αγώνα Πολιτών** ενάντια στην καύση διαδήλωναν στο πλευρό του δημάρχου ενάντια στην μόνιμη εγκατάσταση προσφύγων εντός αστικού ιστού μήπως τελικά επιτίθεντο στα θύματα της διεθνούς δραστηριότητας της LAFARGE με τα οποία έχουμε τελικά κοινή μοίρα; Μήπως τελικά άνοιξαν κερκόπορτες στους πραγματικούς εχθρούς; Μήπως πιστεύει κανείς ότι το **«ΕΛΛΑΣ – ΓΑΛΛΙΑ – συμμαχία»** δεν εμπεριέχει πέρα από την

ενίσχυση του γαλλικού στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος -με δεκάδες δισ. από το υστέρημα του λαού- και τα χατίρια στη Lafarge; Μήπως τελικά αυτό είναι και το επίδικο της διαμάχης στις διεθνείς θάλασσες και όχι η ανεξαρτησία μας και η ελευθερία μας;

Αν η πατρίδα μας είναι το σπίτι μας, ο αέρας που αναπνέουμε, και το ψωμί που τρώμε, ποιος την απειλεί; Ο Τούρκος εργάτης ή μήπως οι ομοεθνείς αφέντες μας; Όταν οι αστυνομικοί της πόλης παρακαλούσαν για στήριξη για τα αίσχη τους μετά την πορεία, με το επιχείρημα ότι πήγανε στα σύνορα και πολεμήσανε άμαχους εξαθλιωμένους, μήπως τελικά δεν πρόκειται για προστάτες μας αλλά για δεσμοφύλακες; Άραγε πόσο Μονακό θα μας κάνει η LAFARGE και ο Μπέος όταν η ίδια εταιρία πετάει τα απόβλητά της μέσα στο Σηκουάνα στο Παρίσι; Τροφή για σκέψη…

Το μήνυμα όμως έχει και μία άλλη όψη και δεν πρέπει να το ξεχνάμε αυτό. Ότι η LAFARGE και οι υπηρέτες της παραδέχτηκαν για πρώτη φορά στην πολυετή δράση του κινήματος ότι γίναμε επικίνδυνοι. Για πρώτη φορά φοβήθηκαν. **Το συλλαλητήριο της 13ης Ιούνη είναι μία βαθιά τομή στα τεκταινόμενα της πόλης.** Διότι αναμετρήθηκε με την πηγή του κακού. Διότι όπως θα έλεγε και ο Φιντέλ Κάστρο δεν υπάρχει μεγαλύτερη πράξη ανεξαρτησίας και χειραφέτησης από το να έχεις το κεφάλι σου στο στόμα του λύκου και να του λες *«άντε γαμήσου».* Διότι το κίνημα μπορεί να είναι μαζικό και επικίνδυνο χωρίς την κηδεμονία και το καπέλο πολιτικών παραγόντων της πόλης που επιζητούν αφελείς ιθαγενείς για να πουλήσουν καθρεφτάκια και ψεύτικες ελπίδες. **Ο λαός μόνο μπορεί να σώσει τον λαό!**

Τι κάνουμε λοιπόν; Μήπως το συλλαλητήριο της 13ης Ιούνη ήταν το όριο μας; Μήπως ήρθε η ώρα να αναδιπλωθούμε;

Ο Συντονισμός Συλλογικοτήτων απαρτίζεται από συλλογικότητες και ανθρώπους που τους ενώνει ο πόθος για ελευθερία και αξιοβίωτη ζωή. Μπορεί πολλοί από εμάς λίγη σχέση να έχουμε με τον Βόλο. Άλλοι να είναι γέννημα- θρέμμα της πόλης. Η πραγματικότητα όμως είναι η εξής. Ότι σε αυτή την πόλη υπήρχε εδώ και δεκαετίες ένα διαρκές έγκλημα. Η παρουσία της ΑΓΕΤ μέσα στην πόλη οικοδομήθηκε πάνω σε ένα βρώμικο παιχνίδι συνδιαλλαγής με πρόσχημα τις θέσεις εργασίας. Αυτή η συναίνεση έσπασε. Οι επιδιώξεις του συντονισμοί διασταυρώθηκαν με τους πόθους του λαού του Βόλου να φύγει το εργοστάσιο που όχι μόνο επιβαρύνει την υγεία της πόλης αλλά συμβάλει στην συνολική υποβάθμιση της εργατικής τάξης. Διασταυρώθηκαν με την **βαθιά χαραγμένη ιστορία του κινήματος στην πόλη.**

Χρειάζεται από μεριάς μας η πλατιά βαθιά ενότητα με αυτό τον κόσμο και όχι με τους επαγγελματίες πολιτευτές που επιδιώκουν την υποβάθμιση του κινήματος σε όχημα ανώδυνης διαμαρτυρίας. Χρειάζεται το παράδειγμα του μόνιμου συντονισμού όλων των μαχόμενων συλλογικοτήτων να διευρυνθεί. Διότι το κίνημα ενάντια στην καύση δεν είναι ένας αγώνας για τον ελεύθερο χρόνο μας αλλά μία μάχη που πρέπει να δοθεί από όλα τα μετερίζια και από το ίδιο το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Το εργατικό κίνημα που εκφράζει την απόγνωση εκατοντάδων εργολαβικών που πέρασαν από την ΑΓΕΤ και δούλεψαν με τους χειρότερους όρους και όχι το εργατικό κίνημα των 150 παχυλών εφάπαξ μιας εργατικής αριστοκρατίας που έχει εξαγοραστεί από την εργοδοσία και κρατά τα κλειδιά του Εργατικού Κέντρου Βόλου.

Χρειάζεται η καλύτερη οργάνωση των δυνάμεών μας και η περιφρούρησή τους ώστε να μπορέσουμε να υπηρετήσουμε την κλιμάκωση του αγώνα ακόμη καλύτερα. Άλλωστε σε αυτή την κατεύθυνση δημιουργήσαμε και την ομάδα νομικής υποστήριξης και όχι για να εμπιστευτούμε τις τύχες μας στην αστική δικαιοσύνη που διώκει 51 πιτσιρικάδες στην Θεσσαλονίκη που έσβηναν σβάστικες στην πόλη. Μία δικαιοσύνη που δεν δίστασε **να βεβηλώσει την μνήμη ενός νεκρού κατηγορώντας τον μετά θάνατον.** Άραγε ποιος θα τιμωρήσει τους τιμωρούς μας; Ποιος θα μας προστατέψει από τους προστάτες μας αν όχι εμείς οι ίδιοι;

Για να κερδίσουμε εμείς πρέπει το κεφάλαιο να χάσει πλούτο, εξουσία και ιδιοκτησία. Διότι για να μετακινηθούν οι εγκαταστάσεις απαιτείται να έχει τον έλεγχο του εργοστασίου η κοινωνία, να εκδιωχθεί η πολυεθνική. Μπορούμε να ζήσουμε και να παράγουμε τσιμέντο χωρίς αυτήν και τις καταστροφικές μεθόδους της. Άλλωστε με βάση και το νέο πολεοδομικό κανονισμό ανοίγει η κουβέντα για την μετεγκατάσταση του εργοστασίου. Με συνολική απειθαρχία στις επιταγές της ΕΕ και της κυβέρνησης που εκπροσωπούν την εταιρία.

Πηγή έμπνευσης και συμπερασμάτων για μας ήταν οι αγώνες από την **Κερατέα** και τις **Σκουριές,** από τα **Άγραφα** μέχρι την **Τήνο** που από την θετική και αρνητική εμπειρία τους δίνουν νέα καύσιμα για την πάλη ενάντια στις αντιπεριβαλλοντικές πολιτικές της κυβέρνησης και της ΕΕ και το νέο ΕΣΔΑ (Εθνικό Σχέδιο Διαχείρισης Απορριμμάτων).

Με αυτή την στόχευση μπορούμε να προκαλέσουμε κόστος, κοινωνικό και οικονομικό στους εχθρούς μας. Μόνο έτσι μπορούν να απειληθούν και να υποχωρήσουν. Γιατί σε τελική ανάλυση χωρίς εμάς είναι ένα μάτσο τίτλοι και χαρτιά. Εμείς χωρίς αυτούς έχουμε ένα κόσμο ολόκληρο να κερδίσουμε. Είμαστε χιλιάδες και έχουμε το δίκιο με το μέρος μας.

Ο Μπέος σε ένα τηλεοπτικό κανάλι είπε πως επιδιώκει να μείνει στην ιστορία της πόλης με τα έργα που κάνει. Πως παραδειγματίστηκε από την Αμερική και την Ευρώπη. Η Αμερική και η Ευρώπη όμως δεν γράφει ιστορία με ντουβάρια και παρτέρια. **Γράφει ιστορία στους δρόμους της εξέγερσης** από το κίνημα λευκών και μαύρων ενάντια στο ρατσισμό και την καταπίεση, από τα κίτρινα γιλέκα από τις εξεγέρσεις τις νέας εποχής. Ο Μπέος και Αγοραστός σήμερα είναι, αύριο δεν είναι. Όπως και όλοι οι δήμαρχοι. Η κληρονομιά που θα αφήσουν πίσω τους όμως θα είναι εφιαλτική αν περάσουν τα σχέδια του κεφαλαίου. Γι' αυτό και η επιθυμία μας για νίκη δεν είναι εμμονή αλλά τρόπος ζωής.

Όσον αφορά το **Βασίλη Μάγγο,** όχι μόνο δεν λυγίζουμε αλλά όπως έχει ειπωθεί πολλές φορές και το λέμε ακόμη μία για να το καταλάβουν κάποιοι αχυράνθρωποι στο Υπουργείο Δολοφονίας του Πολίτη: Έ**νας στο χώμα χιλιάδες στο αγώνα!**